

Onder ons

Speech- en tekstschrijver en human-designcoach Sarah Leers (40) over haar vader, oud-politicus en bestuurder Gerd Leers (70).

Door Monique van de Sande · Fotografie: Alek

‘Eerst moet ik nog de wereld redden, daarna kom ik bij jou.’

Lees verder op pagina 22 ➔

Onder ons

‘Het lied “De wereld redden”, van Xander de Buissonjé, dat is mijn vader ten voeten uit. “Eerst moet ik nog de wereld redden, daarna kom ik bij jou.” Zijn gezin stond voor hem altijd op nummer een, en toch was hij in de praktijk vooral veel weg. Logisch, als je bedenkt dat mijn ouders tijdens zijn twaalfjarig Kamerlidmaatschap – vanaf mijn tiende tot mijn 22ste – gewoon in Goirle zijn blijven wonen. Enkele reis was dat al anderhalf uur in de trein, en dan zat hij vaak ‘s avonds nog thuis te werken.’

‘Al is het ook de aard van het beestje. Mijn vader is nog steeds enorm actief en zit bijna continu op zijn smartwatch. Gaat dat ding trillen, dan is hij prompt een en al oor voor degene die een beroep op hem doet. Hij wil nu eenmaal heel graag een bijdrage leveren, van betekenis zijn en het dan ook nog eens voor iedereen goed doen, wat natuurlijk onmogelijk is. Bovendien denkt hij altijd dat dingen er wel even tussendoor kunnen, dus hij zegt overal ja op. Vroeger had hij een secretariaat, dat die neiging nog een beetje in banen leidde, maar nu heeft hij soms twee afspraken tegelijk.’

‘Verbinden kan mijn vader als geen ander. Ik weet nog dat hij vroeger als geboren Limburger een Brabants accent uit zijn mouw schudde als hij in Goirle de bouwmarkt bezocht, gewoon om te leven met het personeel. Tijdens onze kampervakantie in Frankrijk had hij ook altijd hele gesprekken in het Frans met Jan en alleman, terwijl mijn moeder als docent Frans de taal beter beheerste.’

‘In zijn werkomgeving kwam zijn gave helemaal goed van pas. Toen hij als burgemeester van Maastricht een grote schoonmaak begon op woonwagencamp Vinkenslag, dat was uitgegroeid tot een soort vrijstaat, wist hij door persoonlijke gesprekken zelfs de sympathie te verwerven van de voorman van de kampers.’

‘Mijn vaders drang om mensen te helpen vind ik bewonderenswaardig. Tegelijkertijd schuilt onder zijn enorme gedrevenheid volgens mij ook de

FAMILIEHISTORIE

Gerd Leers is de jongste zoon van Marie-José Ploumen (96) en André Leers (1924-1965), die werkte bij het bedrijf van zijn vader. Dat produceerde eerst wasmachines en later systeemplafonds. Hij overleed bij een bedrijfsongeval. Sarah: ‘Mijn oma kon meteen de auto inleveren en de fabriek kwam in handen van mijn opa’s broer Ben, die volgens ingewijden het familiefortuin verkwanselde.’

Gerds broer Mike (71) was als econoom bestuursvoorzitter van de CZ Groep, zus Lydia (68) werkte als planner bij het CBS en zus Madeleine (66) was als jurist een van de grondleggers van mediation.

In 1975 trouwde Gerd met Genoveef Poelmans (docent Frans en psycholoog, 72), die van 2007 tot 2015 voor het CDA Statenlid was van Limburg en van 2014 tot 2018 gemeenteraadslid van Maastricht. Zij kregen drie dochters en zijn vorig jaar gescheiden.

Sarahs zus Josien (41) is als jurist stafadviseur bij de Koninklijke Marechaussee. Carolien (38) verzorgt creatief-educatieve projecten.

Binnenkort verschijnt Sarahs roman, ‘Victoria’, over haar vaders familie.

angst om over het hoofd gezien te worden. In mijn debuutroman, *Victoria*, over de geschiedenis van mijn vaders familie, schrijf ik dat zijn opvoeding niet heel liefdevol was en erg gericht op competitie en je bewijzen. Daar kwam dan nog het seminarie achteraan, wat vooral overleven was en paters van je af slaan. In die onveilige wereld thuis stortte mijn vader zich op helpen, stond hij bijvoorbeeld altijd als eerste op, om alvast de tafel te dekken. Allemaal in de hoop zich geliefd te maken, er te mogen zijn.’

‘Ik vind het moeilijk om te zien dat dat verlangen naar erkenning nog steeds zo’n rol speelt in zijn leven. Hij koppelt zijn eigenwaarde aan wat hij voor mensen kan betekenen. Dan kun je nog zo veel bevestiging krijgen, maar het is nooit genoeg. Soms lijkt het ook alsof bevestiging van buitenaf voor hem dubbel telt. Mijn zussen en ik baalden er weleens van als hij weer afwezig was bij onze dansvoorstellingen of verjaardagsfeestjes, omdat hij elders iets belangrijkers te doen had.’

‘Toch deed hij dat allemaal om ons een betere jeugd te geven dan hij zelf heeft gehad. Alleen al dat jarenlange forensen tussen Den Haag en Goirle, puur omdat mijn zussen en ik er ons leven hadden, vind ik een onvoorstelbaar offer. En als hij maar even tijd had, ging hij met ons op pad, de stad in of naar de Efteling, zijn grote liefde. Nu gaat hij vaak met zijn kleinkinderen, die hij ook weer met evenveel flair spannende verhalen vertelt, altijd met een wijze les erin.’

‘Mijn vader sport veel, maar is ook een zoetekauw, die vroeger soms pennywafels op zijn brood nam als de speculaasjes op waren. Hij is ook degene die oudejaarswafels bakt. Daar gaat dan wel een strijd met het wafelijzer aan vooraf, doordat hij niet het geduld heeft om het goed te laten opwarmen, zodat er bij de eerste paar pogingen deeg aan blijft hangen. Om zo iets kan hij flink kwaad worden, doen alsof het hele leven tegen hem is. Ik denk weleens dat hij extra gemotiveerd wordt door tegenslag, die hij soms over zichzelf afroept. In het gedoogkabinet minister van Immigratie, Integratie en Asiel worden, was bijvoorbeeld vragen om ellende. En dan toch proberen te bewijzen dat het wél lukt.’

‘Hij koppelt zijn eigenwaarde aan wat hij voor mensen kan betekenen, maar bevestiging krijg je dan nooit genoeg.’

Onder ons

‘De kwestie rond het vakantiehuis in Bulgarije, die leidde tot zijn vertrek als burgemeester van Maastricht, had ik hem echt niet gegund. Ondanks zijn scherpe politieke instinct heeft hij daarin onhandig geopereerd, waardoor de schijn van belangenverstremgeling ontstond. En ja, dat wordt dan uitgebuit door je tegenstanders. Hij heeft het er moeilijk mee gehad, al deed het grote afscheidsfeest op het Vrijthof hem goed. Zo geliefd als hij zijn maar heel weinig burgemeesters. Dat hij nu door het ministerie van Binnenlandse Zaken is gevraagd om een essay te schrijven en lezingen te geven over integriteit, is ook een pleister op zijn ziel: toch erkenning!’

‘Het vraagt veel van een partner om naast een bestuurder als mijn vader te staan; je bent toch een soort publiek bezit. Mijn moeder kon dat uiteindelijk niet meer opbrengen. Ik vind het soms lastig als mensen, wanneer ze mij ontmoeten, meteen óók vragen hoe het met mijn vader gaat, maar ik ben vooral trots op hem. Al hoop ik dat hij tussen het helpen door wat vaker tijd neemt om te genieten.’

Van links naar rechts: Carolien, Sarah, Josien, met hun vader in Parijs, maart 1989.

➔ Lees volgende week het interview met Virginia de Rozario-Rhoe over haar partner Jermain de Rozario, chef-kok en eigenaar van sterrenrestaurant De Rozario in Helmond: ‘Thuis mag Jermain niet koken.’

GERD OVER SARAH

‘Sarah heeft zo veel schitterende facetten dat ik haar graag vergelijk met een diamant. Ze is niet alleen intellectueel en scherp in haar waarnemingen, maar kan die ook uitstekend verwoorden. Een mooi mens, uiterlijk en qua karakter.’

‘Werken in grote, bureaucratische organisaties is niets voor haar. Dat zou haar talenten doven. Ik ben er trots op dat ze als zelfstandig ondernemer haar eigen weg kiest.’

‘Ze analyseert, schrijft én coacht als deskundige in “human design”. Eerst stond ik daar wat sceptisch tegenover, maar inmiddels weet ik dat dit systeem indrukwekkende resultaten oplevert. Sarah wijst mensen op hun oorspronkelijke kwaliteiten en het positieve effect als ze die wat meer inzetten in hun leven.’

‘Ik vind wel dat Sarah zichzelf tekort doet door haar eigen lat telkens enorm hoog te leggen. En vervolgens moppert ze dat hij zo hoog ligt, terwijl dat volkomen onnodig is. Als ze de dingen iets relaxter aanpakt, leeft ze gemakkelijker en presteert ze ongetwijfeld nog steeds naar ieders volle tevredenheid.’

